

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w G.
przeciwko W. Ż. i A. Ż.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Spółdzielni Mieszkaniowej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 7 lutego 2023 r., I ACa 285/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

AD

UZASADNIENIE

Powódka [...] Spółdzielnia Mieszkaniowa w G. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 lutego 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko W. Ż. i A. Ż. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka uzasadniła zachodzącą w sprawie nieważność postępowania, wynikającą z naruszenia art. 367 § 3 k.p.c. w zw. z art. 45 ust 1 Konstytucji poprzez rozpoznanie sprawy cywilnej oraz wydanie zaskarżonego wyroku przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, co ograniczyło prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) a nie było konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2

i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) oraz istotnymi zagadnieniami prawnymi o następującej treści:

a) *Czy art. 27 u.s.m., wskazujący że w zakresie nieuregulowanym w ustawie do prawa odrębnej własności lokalu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o własności lokali, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oznacza, że spółdzielnia mieszkaniowa, ustalając wysokość opłat w trybie art. 4 ust. 2 u.s.m. powinna w stosunku do właścicieli lokali przyjąć zasadę zgodną z art. 12 ust. 3 u.s.m., czyli ustalić opłatę w stosunku do ich udziałów w nieruchomości wspólnej, czy też w tym zakresie może przyjąć inne kryterium, tak jak dla osób którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, czyli np. według powierzchni użytkowej lokalu?*

b) *Czy jest dopuszczalne w przypadku nieruchomości zabudowanej jednym budynkiem ustalenie różnych opłat dla właścicieli lokali w zależności od miejsca położenia tych lokali w budynku, w przypadku gdy konstrukcja budynku wyraźnie wydziela organizacyjnie i funkcjonalnie różne części budynku, które generują zupełnie inne koszty ich utrzymania?*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu nieważności postępowania. Jednoosobowy skład sądu został wyznaczony na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniu i zwalczaniu COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Wprowadzenie tego przepisu Sąd Najwyższy uznał wprowadzić za środek nieproporcjonalny do celu, którym jest zapewnienie ochrony zdrowia w uchwale z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, jednak uchwała ta znajduje zastosowanie tylko w odniesieniu do orzeczeń, które zapadły po dacie jej wydania. Zważywszy, że zaskarżony wyrok został wydany w lutym 2023 r., nie istnieją podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na tej podstawie.

Natomiast powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in.

postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 3 października 2023 r., I CSK 2898/23; z 16 listopada 2023 r., I CSK 3355/23), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23).

Obydwa zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącą dążą do potwierdzenia prawnej możliwości przyjmowania sposobu ustalania opłat za korzystanie z części wspólnej lokalu wprowadzonego uchwałą rady nadzorczej. Odnoszą się jednocześnie do prawnej możliwości ustalenia takich, szczegółowo wymienionych przez skarżących kryteriów, które znalazły się w kwestionowanej uchwale.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednak, że rada nadzorcza powodowej spółdzielni nie mogła wprowadzić tych kryteriów jedynie dlatego, że sposób naliczania opłat został już uregulowany w statucie spółdzielni, a zmiana kryteriów mogłaby nastąpić jedynie na skutek zmiany statutu. Dlatego rozstrzygnięcie zagadnień przedstawionych przez skarżących nie mogłoby wpłynąć na rozstrzygnięcie tej sprawy. Również Sąd odwoławczy nie zajął stanowiska, według którego niemożliwe byłoby przyjęcie któregoś z kryteriów wymienianych przez skarżącą. Stwierdził jedynie, że jakiegokolwiek nowe zasady musiałyby zostać wprowadzone poprzez zmianę statutu.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego, o kosztach postępowania kasacyjnego nie rozstrzygał zaś ze względu na przekroczenie ustawowego terminu na wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną.

[SOP]

[a!]